

Sygnatura akt: XI GC 886/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R. (1) i F. S.

przeciwko (...) spółka akcyjna w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółka akcyjna w W. solidarnie na rzecz powodów M. R. (2) i F. S. kwotę 1.180 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt) złotych i 80 (osiemdziesiąt) groszy z odsetkami ustawowymi od dnia 26 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 1.274 (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) spółka akcyjna w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 22 (dwadzieścia dwa) złote i 40 (czterdzieści) groszy tytułem nieuiszczonych kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 886/15

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 maja 2015 r. powodowie F. S. i M. R. (2) wnieśli o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 1.180,80 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazali, iż w wyniku kolizji uszkodzony został pojazd należący do B. K.. Wyjaśnili, że sprawcą kolizji była osoba ubezpieczona u pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej. Dodali, iż poszkodowana, w związku z koniecznością używania samochodu w życiu codziennym, zmuszona była wynająć samochód zastępczy, a następnie scedował roszczenia odszkodowawcze na powodów. Dodali, iż pozwana przyjmując swoją odpowiedzialność co do zasady, odmówiła jednak zwrotu kosztów pojazdu zastępczego w kwocie żądanej przez powodów (2.214,00 zł) i wypłaciła 1.033,20 zł z tego tytułu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 maja 2015 Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Dnia 1 lipca 2015 r. pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz złożyła wnioszek o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w podwójnej wysokości oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwana potwierdziła okoliczności i skutki kolizji oraz swoją legitymację bierną. Przyznała, że przyjęła odpowiedzialność za szkodę do kwoty 1.033,20 zł. Podniosła, że roszczenie powodów co do kwoty 1.180,80 zł jest nieuzasadnione, bowiem powodowie nie wykazali konieczności najmu pojazdu zastępczego. Zarzuciła, że powodowie zawyżyli stawkę najmu pojazdu zastępczego.

Odpowiadając na zarzuty pozwanej zawarte w odpowiedzi na pozew pełnomocnik powodów podał, iż w pojeździe poszkodowanej doszło do szkody całkowitej, pozwanej zatem przysługiwało prawo do dysponowania sprawnym pojazdem aż do czasu uzyskania pełnego odszkodowania w związku z zaistniałą szkodą. Wyjaśnił, że dobową stawkę 200 zł netto tytułem najmu pojazdu była średnią stawką obowiązującą na lokalnym rynku pojazdów zastępczych w dacie powstania szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lutego 2014 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność B. K.. Sprawcą kolizji była osoba posiadająca ubezpieczenie OC w (...) spółce akcyjnej w W.. Tego samego dnia szkoda została zgłoszona do Towarzystwa (...).

Uszkodzeniu uległy m. in.: poszycie przodu, krata wlotu powietrza, maska silnika, reflektor prawy przedni, nadkole prawe przednie, i błotnik prawy przedni. W wyniku kolizji doszło do zaistnienia szkody całkowitej w pojeździe poszkodowanej.

Okoliczność niesporna, a ponadto dowód:

- kopia dowodu rejestracyjnego, k. 10 – 10v,
- zgłoszenie szkody, k. 35 – 37,
- dokumenty w aktach szkody, k. 46 – 165.

(...) spółka akcyjna w W. uznała swoją odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu szkody w pojeździe dokonując w dniu 5 marca 2014 r. wypłaty kwoty 4.500 zł tytułem różnicy pomiędzy wyliczoną wartością pojazdu nieuszkodzonego a wartością pojazdu po szkodzie.

Okoliczność niesporna, a ponadto dowód:

- pismo w aktach szkody, k. 50 – 51,
- wycena, k. 52 – 55,
- kalkulacja naprawy, k. 56 – 62,
- decyzja, k. 70.

B. K. mieszka w P.. Poszkodowana wykorzystywała swój samochód do dojazdów do rodziców do S. w celu opieki nad nimi i w celu dowożenia ich do lekarza oraz do odwożenia wnuków do szkoły i do codziennych zakupów.

Mąż poszkodowanej posiada samochód służbowy. W czasie wyjazdów męża B. K. dowód rejestracyjny i kluczyki tego samochodu przekazywane są do dyspozycji pracodawcy.

Poszkodowana ofertę najmu samochodu zastępczego z firmy (...) znalazła w internecie i dokonała wyboru tej oferty ze względu na renomę firmy.

Dowód:

- oświadczenie, k. 9v,
- zeznania świadka B. K., k. 175 – 176.

Pojazd O. (...) o nr rej. (...) został naprawiony za kwotę mieszczącą się w kwocie odszkodowania wypłaconego przez (...) spółkę akcyjną w W.. Naprawa pojazdu trwała 9 dni i została zakończona w dniu 7 marca 2014 r.

Dowód:

- zeznania świadka B. K., k. 175 – 176,
- notatka, k. 112 – 113.

Poszkodowana wynajęła u F. S. i M. R. (2) samochód F. o nr rej. (...) w okresie od 27 lutego 2014 r. do 7 marca 2014 r. Z tego tytułu wystawili oni poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.214,00 zł brutto za 9 dni wynajmu płatną w terminie do 14 maja 2014 r. Przyjęto stawkę 200 zł netto (246 zł brutto) za dobę wynajmu.

Dowód:

- faktura VAT, k. 11v,
- potwierdzenie zwrotu pojazdu, k. 12.

W dniu 30 kwietnia 2014 r. B. K. zawarła z F. S. i M. R. (2) umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przeniosła na cesjonariuszy wierzytelność wobec (...) spółki akcyjnej w W. z tytułu faktury VAT nr (...) r. na kwotę 2.214,00 zł brutto.

Dowód:

- umowa cesji, k. 9.

Pismem z dnia 23 maja 2014 r. F. S. i M. R. (2) wnieśli o wypłatę odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego w kwocie 2.214,00 zł. Decyzją z dnia 25 czerwca 2014 r. towarzystwo ubezpieczeń dokonało wypłaty odszkodowania w wysokości 1.033,20 zł. Pismem z dnia 9 lipca 2014 r. F. S. i M. R. (2) wystosowali wezwanie do zapłaty kwoty 1.180,80 zł. Pismo zostało doręczone towarzystwu ubezpieczeń w dniu 15 lipca 2014 r. (...) spółka akcyjna w W. decyzją z dnia 4 sierpnia 2014 r. odmówiła dalszej wypłaty odszkodowania.

Dowód:

- pismo z 23.05.2014 r., k. 12v,
- decyzja, k. 13,
- wezwanie do zapłaty, k. 15 – 16v, wraz z dowodem doręczenia, k. 14 – 14 v,
- pismo z 04.08.2014 r., k. 17.

Technologiczny czas naprawy samochodu O. (...) nr rej. (...) wynosił 7,0 roboczogodzin prac mechanicznych i blacharskich oraz 6,9 roboczogodzin prac lakierniczych – tj. około 3 dni roboczych technologicznego czasu naprawy. Zorganizowanie uwzględnionych w kosztorysie naprawy części zamiennych wymaga doliczenia dodatkowych pięciu dni roboczych. Łączny niezbędny czas do przeprowadzenia naprawy wynosił 16 dób.

W 2014 roku samochody osobowe segmentu C, do jakich zalicza się O. (...) nr rej. (...), przy uwzględnieniu okresu najmu, oferowane były w wiodących wypożyczalniach samochodów na terenie rynku lokalnego i Polski, w opcji bez limitu dziennego kilometrów, w cenach w granicach od ok. 155 zł do 200 zł brutto za dobę.

Za kwotę wypłaconego odszkodowania poszkodowana nie miała możliwości zakupu pojazdu o parametrach zbliżonych do pojazdu O. (...) nr rej. (...).

Dowód:

- pisemna opinia biegłego W. S., k. 183-195,
- ustna uzupełniająca opinia biegłego W. S., k. 228 – 229.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Niespornym jest, iż sprawcę szkody i pozwaną łączyła umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodna z treścią przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Przepis art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust 1 ustawy).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stosownie do treści art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, iż spełnione zostały ww. przesłanki, a mianowicie pozwany nie kwestionował, iż sprawcą szkody była osoba, która była w tym czasie ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej w W.. Co za tym idzie pozwana jest legitymowana biernie do występowania w tym procesie. Poza sporem pozostawała także umowa cesji wierzytelności przysługującej poszkodowanemu na rzecz powodów i jej ważność.

Spór w istocie dotyczył ustalenia wysokości zaistniałej szkody, a konkretnie przyjętej przez strony umowy ceny najmu pojazdu zastępczego i uzasadnionego czasu trwania tej umowy.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, zeznaniach świadka B. K., a także - na opinii biegłego, jednakże przy uwzględnieniu części zarzutów strony powodowej dotyczących rynkowej wysokości dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego.

Sąd nie znalazł w niniejszej sprawie żadnego uzasadnienia dla kwestionowania przez pozwanego zasadności najmu pojazdu zastępczego. Nie ulega wątpliwości, iż obecnie posiadanie pojazdu w gospodarstwie domowym nie jest luksusem, a standardem. Podkreślenia wymaga, iż wymierną szkodą u osoby korzystającej na co dzień z własnego samochodu jest już sama dezorganizacja życia codziennego wynikająca z choćby czasowej utraty możliwości korzystania z pojazdu. Samochód w życiu codziennym obok przywoływanych przez powodów oraz przytoczonych

przez poszkodowaną zastosowań zapewnia właścicielowi swoiste poczucie bezpieczeństwa. W sytuacji nagłej, takiej jak choćby konieczności dojazdu do lekarza, nie jest on bowiem uzależniony od jakichkolwiek alternatywnych środków transportu. W ocenie Sądu sposób udokumentowania przez poszkodowaną zasadności najmu poprzez przedłożenie oświadczenia już na etapie postępowania likwidacyjnego powinien być dla pozwanej wystarczający. Sąd zauważa, że nie jest absolutnie konieczne wykazywanie, że właściciel pojazdu uszkodzonego korzystał z pojazdu wynajętego codziennie. Istota najmu pojazdu, co oczywiste, sprowadza się bowiem tak do efektywnego korzystania z pojazdu zastępczego ale również do zapewnienia takiego stanu, że gdyby zaszła potrzeba skorzystania z pojazdu zastępczego w jakiegokolwiek porze i w jakimkolwiek celu, ten będzie dostępny. Takie przecież bowiem funkcje pełni co do zasady samochód.

Jak wskazano powyżej, Sąd nie miał wątpliwości co do zasadności odpowiedzialności pozwanej. Co więcej, już sama pozwana przyznała swoją odpowiedzialność co do zasady, wypłacając powodom niesporną kwotę odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Gdyby bowiem pozwana nie uznawała zasadności korzystania przez poszkodowaną z pojazdu zastępczego, to w ogóle nie zaistniałyby podstawy do wypłaty odszkodowania, bez względu na ewentualnie ustalone: uzasadniony okres najmu i uzasadnioną dobową stawkę czynszu najmu. W dalszej kolejności należało odnieść się do zarzutów pozwanej dotyczących wysokości poniesionej szkody.

Odnosząc się do kwestii uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, iż za niesporny strona pozwana uznała okres 7 dni, przyjmując za graniczną datę uzasadnionego okresu najmu dzień wypłaty odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, tj. dzień 5 marca 2014 r. Jednakże, ustalając uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego, Sąd uwzględnił fakt, iż poszkodowana mogła dokonać naprawy samochodu za kwotę uzyskaną z odszkodowania. Strona pozwana zeznała poszkodowanej w tym zakresie nie kwestionowała, okoliczność tę należało zatem uznać za wykazaną. Uzasadnia to przyjęcie, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego winien być tożsamy z uzasadnionym okresem naprawy uszkodzonego pojazdu. Biegły w toku wydanej w sprawie opinii potwierdził, iż uzasadniony czas niezbędny do przeprowadzenia naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 16 dób. Stąd, do niespornego siedmiodniowego okresu wynajmu pojazdu zastępczego należy doliczyć okres od 6 marca 2014 r. do 7 marca 2014 r., tj. do dnia zakończenia naprawy przedmiotowego pojazdu. Uwzględnienie rzeczywistego okresu naprawy pojazdu uszkodzonego przy obliczaniu uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, prowadzi do ustalenia, iż w zasadnym jest domaganie się przez powodów odszkodowania za ujęty w pozwie okres wynajmu pojazdu zastępczego.

Odnosząc się do stawki dziennej, jakiej żądają powodowie tytułem najmu pojazdu należy stwierdzić, iż nie jest ona stawką nadmiernie wygórowaną. Z wydanej w sprawie opinii biegłego, wynika co prawda iż przyjęta przez powodów stawka odbiega w od średnich stawek stosowanych na rynku (tj. 175 zł brutto). Podkreślenia wymaga jednak, że mowa tu o kwocie ustalonej jako średnia arytmetyczna ofert różnych wypożyczalni samochodów. Stawka przyjęta przez powodów jest tylko o 25% wyższa od najwyższej spośród zaledwie 5 ofert przyjętych przez biegłego do porównania. Co więcej, wybór oferty powodów wynika, zgodnie z zeznania mi poszkodowanej, z wysokiej renomy, która cieszy się ich wypożyczalnia. Również tę okoliczność sąd wziął pod rozważę przy ocenie zasadności przyjęcia stawki najmu w kwocie dochodzonej przez powodów. Poszkodowanej nie można zatem w niniejszej sprawie zarzucić naruszenia wynikającego z art. 354 § 2 k.c. obowiązku współpracy z dłużnikiem, lub działania sprzecznego z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym poszkodowany jest zobowiązany zapobieżeniu zwiększenia się szkody, a więc sytuacja, w której poszkodowany świadomie lub przez niedbalstwo wybrał zakład oferujący usługi w zawyżonych cenach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99). Sąd uznał wobec powyższego, że dobową stawkę czynszu najmu w wysokości 200 zł nie jest stawką nadmiernie wygórowaną, a zatem – Sąd uznał ją za w pełni uzasadnioną. Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Na marginesie sąd dodaje, że biegły w opinii ustnej uzupełniającej wskazał, że przy sporządzaniu kalkulacji jak przedmiotowa, korzysta od niedawna z programu komputerowego w którym wpisuje liczbę dni najmu. Zauważyć jednak należy, iż w dniu rozpoczęcia najmu nie jest zazwyczaj znany jego okres, który zdeterminowany jest czasem naprawy, trudnym do określenia w dniu najmu pojazdu zastępczego a będącym dniem powstania szkody. Warto

również zwrócić uwagę, że nie korzystając z takiego programu, biegły we wcześniejszych opiniach (na przykład opinia karta 211) przy najmie pojazdu jak przedmiotowy, wyliczał stawki wyższe. Powyższe ustalenia uzasadniają przyjęcie stawki jak wyżej opisanej, jednocześnie nie dyskwalifikują opinii biegłego będącej przecież przedmiotem oceny przez sąd.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu. Pozwana nie kwestionowała bowiem, okoliczności iż w piśmie z 9 lipca 2014 r. powodowie wezwali ją do zapłaty kwoty 1.180,80 zł, z terminem zapłaty wyznaczonym na 7 dni od otrzymania pisma. Pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 15 lipca 2014 r., a zatem uzasadnione jest domaganie się przez powodów odsetek za opóźnienie od dnia 26 lipca 2014 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powodów koszty złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 60 zł, koszt wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 zł (w części pokrytej z zaliczki wpłaconej przez powodów), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 180 zł, zgodnie z § 6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

Wreszcie w punkcie III wyroku Sąd, na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał pobrać od pozwanej kwotę 22,40 zł, która stanowi różnicę między kosztami opinii biegłego (1022,40 zł), a zapłaconą przez powodów zaliczką na ten cel (1000 zł). Kwotę tą tymczasowo pokryto z budżetu Sądu.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)

4. (...)